

още една-две думи, но приятелът му се разгнѣви, каже му нѣколко тежки думи и, вмѣсто да се примирятъ, тѣ още повече обтягатъ отношенията си. Защо трѣбваше да се каже тази дума? — За да разбере. — Нека остане поне една неразбрана дума въ живота на приятеля ти. Често мирътъ на човѣка зависи отъ една неразбрана дума. — Какъ може отъ незнанието на една дума да зависи мира на човѣка?

Представете си, че имате въ джоба си единъ хубавъ скжпоцененъ камъкъ. Следъ васъ вървятъ нѣколко души, на честността на които не може да се разчита. Тѣ не знаятъ, че въ джоба ви има такъвъ хубавъ скжпоцененъ камъкъ. Вие се обръщате къмъ тѣхъ, изваждате скжпоценния камъкъ отъ джоба си, показвате имъ го и казвате: Този скжпоцененъ камъкъ е мой. Отъ този моментъ спокойствието, мирътъ на тѣзи хора се нарушава. Тѣ започватъ да мислятъ, по какъвъ начинъ да взематъ скжпоценния камъкъ. Едновременно съ това и вашето спокойствие се нарушава. Вие долавяте мисълта и желанието на тѣзи хора да ви обератъ, и това започва да ви безпокои. Скжпоценниятъ камъкъ трѣбваше да остане въ джоба ви, и никой да не знае за него. По този начинъ щѣхте да избавите отъ изкушение и себе си, и тѣхъ.

Следователно, когато приятелътъ ви дойде при васъ, не му казвайте последната ваша мисль, не му казвайте последната си дума.